

Pensja sieroca dla każdej sieroty po $\frac{1}{4}$ ($\frac{1}{2}$) pensji wdowiej t. j. po
.....mk. razemmk.

Przeciwko ustaleniu podstawy wymiaru pensji wdowiej (i sieroczej) nie przysługuje Pani żaden środek prawny.

Wszelkie zmiany i t. d. jak załącznik № 6.

Załącznik proszę zwraca się.

.....dnia192

(podpis)

687.

Rozporządzenie Ministra b. Dzielnicy Pruskiej

z dnia 14 października 1921 r.

o Państwowych urzędach pośrednictwa pracy.

Na podstawie art. 6 ustawy z dnia 1 sierpnia 1919 r. o tymczasowej organizacji zarządu b. dzielnicy pruskiej (Dz. P. P. P. № 64 poz. 385) w celu wykonania rozporządzenia Komisarjatu Naczelnej Rady Ludowej z dnia 6 lipca 1919 r. o organizacji biur pośrednictwa pracy (Tyg. Urz. № 29 str. 148), zarządza się co następuje:

§ 1. Sprawy, należące do pośrednictwa pracy, załatwiają państwowe urzędy pośrednictwa pracy: dla powiatów wiejskich w siedzibie starosty pod jego kierownictwem, a dla powiatów miejskich w siedzibie i pod kierownictwem prezydenta miasta (burmistrza). Zakres działania państwowego pośrednictwa pracy rozciąga się na cały powiat.

Gdzie ze szczególnych powodów zajdzie potrzeba utworzenia drugiego jeszcze w powiecie państwowego urzędu pośrednictwa pracy, tam rozporządzenie Ministra b. Dzielnicy Pruskiej określi terytorjalną właściwość tego urzędu. Kierownik tego urzędu podlegać będzie służbowo i osobowo właściwemu staroście (prezydentowi miasta, burmistrzowi).

§ 2. Do zakresu działania państwowych urzędów pośrednictwa pracy należy:

- a) przyjmowanie zgłoszeń zapotrzebowania pracowników,
- b) wynajdywanie zatrudnienia dla poszukujących pracy,
- c) porada przy wyborze lub zmianie zawodu,
- d) udzielanie informacji o krajowych stosunkach zarobkowych,
- e) udzielanie przyjmującym pracę zaliczek na podróż do miejsca ich pracy,
- f) zbieranie i zestawianie dat statystycznych, dotyczących rynków pracy,
- g) nadzór nad działalnością wszystkich prywatnych biur pośrednictwa pracy oraz opinjowanie wniosków o zezwoleniu na prowadzenie przemysłu pośrednictwa pracy.

§ 3. Ogólne kierownictwo oraz nadzór nad działalnością państwowych urzędów pośrednictwa pracy należy do zakresu działania wojewody.

§ 4. Osoby, które w myśl rozporządzenia Komisarjatu Naczelnej Rady Ludowej z dnia 24 czerwca 1919 r. o obowiązku zgłaszania zapotrzebowania

nia wszelkich kategorii pracowników (Tyg. Urz. № 25 str. 131), wprowadzonego poza b. linią demarkacyjną rozporządzeniem z dnia 24 lutego 1921 r. (Dz. Urz. № 15, poz. 137) obowiązane są do zgłaszania zapotrzebowania i zawiadomienia o przyjęciu pracownika, bez udziału urzędu pośrednictwa pracy, winne wypełnić to zobowiązanie niezwłocznie po stwierdzeniu zapotrzebowania względnie po przyjęciu pracownika.

§ 5. Wymierzanie grzywny przewidziane w art. 2 rozporządzenia Komisarjatu Naczelnej Rady Ludowej z dnia 24 czerwca 1919 roku o obowiązku zgłoszenia zapotrzebowania wszelkich kategorii pracowników (Tyg. Urz. № 25 str. 131) należy do starosty powiatowego (starosty grodzkiego) właściwego ze względu na siedzibę przedsiębiorstwa, które ma obowiązek zgłosić zapotrzebowanie.

Od orzeczenia starosty powiatowego (starosty grodzkiego) służy zażalenie do wojewody w ciągu dni 14.

Rozstrzygnięcie wojewody jest ostateczne.

Niezależnie od tego jest dopuszczalne odwołanie się do orzecznictwa sądowego, w myśl art. 10 ustępu 2 ustawy z dn. 23 czerwca 1921 r. o wprowadzeniu dekretów, ustaw sejmowych i rozporządzeń Rządu oraz o dalszem uzgodnieniu ustawodawstwa na obszarze b. dzielnicy pruskiej (Dz. U. R. P. № 75 poz. 511).

Kary, wymierzone na zasadzie rozporządzenia Komisarjatu Naczelnej Rady Ludowej z dnia 24 czerwca 1919 r. o obowiązku zgłaszania zapotrzebowania wszelkich kategorii pracowników (Tyg. Urz. № 25 str. 131), wpływają na rzecz Państwa.

§ 6. Przedsiębiorstwa, zajmujące się pośrednictwem pracy, obowiązane są na żądanie przysyłać starostom (prezydentom miast, burmistrzom) statystyczne zestawienia posad zgłoszonych i uzyskanych za ich pośrednictwem według osobnych wzorów, których brzmienie ustali Minister b. Dzielnicy Pruskiej.

§ 7. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Minister b. Dzielnicy Pruskiej:

w z. *Wachowiak*

688.

Rozporządzenie Ministra Zdrowia Publicznego

z dnia 12 listopada 1921 roku

w przedmiocie taksy aptekarskiej za pracę przy recepturze.

Na mocy art. 2 p. 13 i art. 10 zasadniczej ustawy sanitarnej z dnia 19 lipca 1919 r. (Dz. P. P. P. № 63 poz. 371), § 7 austr. ustawy aptekarskiej z d. 18 grudnia 1906 r. (Dz. U. P. № 5 z 1907 r.), art. 380 ros. ustawy lekarskiej (ros. Zb. Pr. t. XIII wyd. 1905 r.) zarządza się co następuje:

§ 1. Osoby, wymienione w art. 1 rozporządzenia Ministra Zdrowia Publicznego z dnia 11 maja 1920 r. w przedmiocie taksy aptekarskiej (Dz. U. R. P. № 46 poz. 284), mogą za pracę przy recepturze zamiast cen, ustanowionych w załączniku do rozporządzenia z dnia 8 października 1921 r. w przedmiocie taksy aptekarskiej (Dz. U. R. P. № 84 poz. 604) pobierać ceny maksymalne podług załączonego cennika.